ალეკო დოლბაია

ერთი წყალზე შევვისვამს წყალი

ალეკო დოლგაია

ვუძღვნი ჩემს ძვირფას ოჯახს:
მეუღლეს – ხათუნა ამაღლობელს
შვილებს – თათულის და გვანცას

ერთი წყროლან შეგვისვამს წყალი

თბილისი - 2018

რედაქტორი	**მიხეილ ღანიშაშვილი**
მხატვარი	**თამუნა შიუკაშვილი**
ყდის დიზაინერი	**დავით გვასალია**
სტილისტ-რედაქტორი	**ირანდა კალანდაძე**
ტექნიკური რედაქტორი	**გიორგი ნოდია**

ალექსანდრე (ალეკო) დოლბაია

ერთი წყაროდან შეგვისვამს წყალი

გამომცემლობა **შპს „ირიდა“,** 2018 - 80 გვ.

ფოთი, წმინდა ნინოს 4, ტელ. (0493) 222433

© დოლბაია ა., 2018

ლექსია ჩემი სულის კომფორტი

ალეკო დოლბაიას ჯერ კიდევ ჩემი სტუდენტობის დროიდან ვიცნობ. ის ფიზიკის ფაკულტეტზე სწავლობდა, მე — ფილოლოგიურზე. ჩვენ პოეზიამ და თბილისის ივანე ჯავახიშვილის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ახალგაზრდა მწერალთა წრემ დაგვაახლოვა.

ალეკო ხშირად ესწრებოდა ახალგაზრდა მწერალთა წრის სხდომებს, რომელიც ყოველ სამშაბათ საღამოს იმართებოდა პირველი კორპუსის 93-ე აუდიტორიაში და სადაც ახალბედა მწერალთა ნაწერების განხილვები ეწყობოდა ხოლმე. ის ზოგჯერ ჩვენი სტუდენტური სუფრების თანამეინახეც იყო და თავისი ხალისიანი განწყობით ყველაზე სასიამოვნო შთაბეჭდილებას ტოვებდა.

ალეკოს პიროვნული და მამულიშვილური ბუნება განსაკუთრებით საცნაური ჩემთვის ეროვნული მოძრაობის აღმავლობისას გახდა, როდესაც ამ მოძრაობის პატრიარქებმა ზვიად გამსახურდიამ და მერაბ კოსტავამ ამ ბრძოლაში ჩვენი დედა-უნივერსიტეტის სტუდენტი-ახალგაზრდობაც ჩართეს. ის არცერთ საპროტესტო აქციას არ აკლდებოდა და საქართველოს დამოუკიდებლობისათვის მებრძოლ უერთგულეს ჯარისკაცად იყო ქცეული.

1991-92 წლების სამხედრო-კრიმინალურმა გადატრიალებამ („პუტჩი“) ერთგვარი ლაკმუსის როლი ითამაშა, საზოგადოება ორ ნაწილად გაიყო: ერთნი მხარს უჭერდნენ საქართველოს დამოუკიდებლობას და სახელმწიფოებრიობას და, შესაბამისად, ბოლომდე ერთგულნი დარჩნენ განდევნილი კანონიერი პრეზიდენტისა და მთავრობისა, ხოლო მეორენი ამართლებდნენ რა რუსეთის სპეცსამსახურების მიერ მხარდაჭერილსა და ორგანიზებულ გადატრიალებას, გვერდით ედგნენ ამბოხებულებს. ეს იყო სამკვდრო-სასიცოცხლო

დაპირისპირება და ამ დაპირისპირებაში ჩაბმული იყო მთელი საზოგადოება და, რა თქმა უნდა, სტუდენტობაც. ამ ბრძოლამ სულ სხვა თვალით შემახედა ბევრ რამესა და ბევრ ვინმეს, მათ შორის, ჩემს უნივერსიტეტელ მეგობრებსა და პროფესურასაც. ამ ბრძოლაში საქართველოს დამოუკიდებლობის, სახელმწიფოებრიობისა და კანონიერი პრეზიდენტის დამცველთა მხარეს ვიხილე ალეკო დოლბაიაც და, ამის გამო, მისი პიროვნების მიმართ ჩემს სიხარულს საზღვარი არ ქონდა. და მე აქ დავინახე ალეკოს კიდევ სხვა, დიდი ადამიანური თვისებები — უშიშრობა, ობიექტურობა და პრინციპულობა.

იმჟამად ალეკოს უკვე დამთავრებული ქონდა უნივერსიტეტი და ფიზიკის ფაკულტეტის ერთ-ერთ კათედრაზე მუშაობდა, თუმცა ეს ხელს სულაც არ უშლიდა, რომ ჩაბმული ყოფილიყო საუნივერსიტეტო წინააღმდეგობის მოძრაობაში, ხოლო მისი კაბინეტი ჩვენი, ამ მოძრაობის აქტივისტთა, თავშეყრის ადგილად ექცია.

ალეკო დოლბაიას დიდ ადამიანურ ბუნებას კიდევ ერთმა გარემოებამაც კარგად გაუსვა ხაზი: პუტჩისშემდგომ პერიოდში, როდესაც ყველას ერთნაირად უჭირდა ქვეყანაში, მან მართლაც სამაგალითო და უშურველი ძმობა-მეგობრობა გაუწია ჩვენს საერთო, აწგარდაცვლილ მეგობარს, უნიჭიერეს პოეტ თემურ ფირცხალაიშვილს. ალეკო იმჟამად ფოთში მუშაობდა და ყველანაირად გვერდში ედგა ლანჩხუთში მასწავლებლად გამწესებულ პოეტს. ეს სიკეთე კი საბოლოოდ იმით დააგვირგვინა მან, რომ თემურს ჯერ სამი პატარა კრებული გამოუცა უსასყიდლოდ, ხოლო შემდგომ მათ რეალიზაციაშიც სათანადო დახმარება აღმოუჩინა.

სწორედ ამ ფაქტორებმა განაპირობა ის, რომ ჩვენი ახლობლობა მტკიცე მეგობრობაში გადაიზარდა და აგერ, უკვე ლამის 30 წელიწადს ითვლის.

უნივერსიტეტის ახალგაზრდა მწერალთა წრის სხდომებს

შემთხვევით თითქმის არავინ ესწრებოდა. ყოველ მის აქტიურ მსმენელში პოტენციური ლიტერატორი ან მწერალი თვლემდა. ყოველთვის იგივეს ვფიქრობდი ალეკოზეც, თუმცა ის სერიოზულად არასოდეს აფიქსირებდა საკუთარ პოეტურ შესაძლებლობებს. მართალია, პატარ-პატარა ფუნაგორიებს და თითო-ოროლა ლექსს კი წაგვაკითხებდა ხოლმე ხანდისხან, ერთი-ორჯერ ჩვენი წრის სალიტერატურო ალმანახ „პირველ სხივშიც“ გამოქვეყნდა მისი ლექსები, მაგრამ მაშინ ამის იქით საქმე არ წასულა.

უნივერსიტეტის დამთავრებიდან საკმაოდ დიდი დროის გასვლის შემდეგ, ალეკო დოლბაის ფეისბუქ-გვერდზე პერიოდულად ვხვდებოდი მის ლექსებს, ზოგიერთ მათგანს ძველი თარიღი ეჯდა ქვეშ და აშკარად სტუდენტობისდროინდელი პერიოდისა იყო, მაგრამ გამოჩნდა ახალი, თანამედროვე ეპოქაში შექმნილი ლექსებიც, რამაც ჩემი დიდი დაინტერესება გამოიწვია, რადგან მათში ქართულ მხატვრულ სიტყვასთან დიდი მოწიწების მქონე, საკმაოდ დახვეწილი პოეტური გემოვნებისა და ხელწერის შემოქმედი მოჩანდა. ამ ლექსებს გამოარჩევდა იდეურ-თემატური აქტუალობა, ღრმა ლირიზმი და პასუხისმგებლობის გრძნობა გამოხატვის ვერსიფიკაციულ ფორმებთან.

ალეკო დოლბაია აკადემიური, ტრადიციული სალექსო ფორმის ე. წ. კონვენციური ლექსის მიმდევარი პოეტია. მისი ლექსებიდან კარგად ჩანს, რომ პოეტს სიტყვასთან, ფრაზასთან, ბგერასთან ურთიერთობა ბავშვობიდანვე მოსდევს, უყვარს, სიამოვნებას ანიჭებს და ჩვენს თვალუწვდენელ ქართულ სალიტერატურო ყანაში პატიოსნად და ბეჯითად შრომობს. მართალია, ის არცთუ იმდენად ბევრს წერს, მაგრამ წერს მხოლოდ მაშინ, როდესაც სათქმელი სრულად დაუთავთავდება და მკითხველსაც მთლიანად დაპურებულ ნაყოფს აწვდის. მისი სათქმელიც ერთობ ფრთხილი, მოზომილი და ლოკალუ-

რია. ის, მისთვის უმნიშვნელოვანეს, სულ რამდენიმე თემატურ რკალს ჩაღრმავებია და არასოდეს ცდილობს, რომ ყველაფერს მიედ-მოედოს ვინმეზე მყისიერი ეფექტის მოსახდენად.

ალეკოსთვის, როგორც პოეტისთვის, ეს უმნიშვნელოვანესი რკალებია: საქართველო, სამშობლოსთვის თავდადებული გმირები, მეგობრობა, ოჯახი, ბუნება და სალაღობოები.

საქართველოში დღეს ლექსს ბევრი წერს და წიგნებიც უამრავი იბეჭდება. ამ სამწერლო-საგამომცემლო ქაოსსა და განუკითხაობაში, სამწუხაროდ, ერთგვარად თითქოს გაუფასურდა კიდეც პოეტური სიტყვა და პოეტის სახელი. არ ვიცი, აპირებდა, თუ არა ალეკო ოდესმე საკუთარი ლექსების წიგნად გამოცემას, მაგრამ მე მას რამდენჯერმე სრულიად გულწრფელად ვურჩიე, რომ ამაზე აუცილებლად ეფიქრა და აი, ერთ მშვენიერ დღესაც მან გადაწყვიტა, რომ თავისი პირველი პოეტური კრებული გამოეცა და მისი რედაქტორობა მთხოვა. ამაზე მე მას სიამოვნებით დავთანხმდი და ახლა ამ სტრიქონებსაც წინასიტყვაობისთვის ასევე დიდი სიამოვნებით ვწერ, რადგან დარწმუნებული ვარ, რომ მკითხველს მშვენიერ საჩუქარს ვთავაზობთ.

წინასიტყვაობაში, ცხადია, ყველაფერს ვერ დავწერ, რასაც ალეკო დოლბაიას ლამაზი პოეტური სამყარო მეუბნება და რასაც მე მის შესახებ ვფიქრობ. დანარჩენი დასკვნები თავად ობიექტურმა და გემოვნებიანმა მკითხველმა უნდა გამოიტანოს. ეს წიგნი ხომ სწორედ პოეტური გურმანებისთვისაა შექმნილი.

დაე, ფეხბედნიერად და სულ წარმატებულად ევლოთ ავტორსაც და მის წიგნსაც!

მიხეილ ღანიშაშვილი

მარაბდა

ეროვნულ გმირებს — ზვიად გამსახურდიას,
მერაბ კოსტავას

სამაროვნიდან უცხო ლანდი ამოსამარდა, —
შეღამებისას მზე რომ იყო ცაზე ჩენილი.
მწუხარე ხედით იმოსება ძველი მარაბდა, —
კარდუს დროინდელ ცხენთა ფლოქვით გადათელილი...

და ამის შემდეგ სევდიანი მეტად დრო გავა, —
სისხლით, წვალებით, მოღალატის კვალით ნაძრახი...
ვაჰმე, ბიჭოო, — დაიძახა მერაბ კოსტავამ
და ზვიადის ცხენს შემოარტყა თურმე მათრახი...

10.10.2015, თბილისი

კოლხური კოშკი
1992 წლის 15 მაისი

აქ სიმშვიდეა და დიდებულ აჩრდილთა სევდა,
დიდი ტკივილი პილიგრიმთა და ლიტანია...
კვლავ ჩამოსულა უთენია ფხოვიდან დედა,
განმკურნებელი მკერდის სიტფო მოუტანია.

ილიას მიერ ანთებული კაშკაშებს ალი, —
სიტყვა მართალი, რაიც ახლა ჩვენი ფარია,
აქ შეუნახავთ რუდუნებით წმინდა გრაალი
და ჭყონს ფესვმაგარს ამ ალაგას გაუხარია.

ათასი ჯურის მოღალატე და სულით ბომჟი
შემოსევია ჩემი მიწის წმინდა ალაგებს...
დგას გულდამწვარი, დაგესლილი „კოლხური კოშკი“, —
გონზე მოდითო, ქართველებო, — ამას ღაღადებს.

აქ სიმშვიდეა და დიდებულ აჩრდილთა სევდა...

15.05.1992, თბილისი

მზის გამოსახვა მშვიდი

საქართველოს პრეზიდენტს — ზვიად გამსახურდიას

მზის გამოსახვის მშვიდის,
სევდით მოსილი მზერა...
ორ სანაპიროს ხიდი,
ირმის ნახტომზე ზვერავს.
ამხედრებული ცხენზე,
ვჭვრეტთ, დრაკონს ებრძვის გმირი,
გვთრგუნავს ფენიდან ფენზე,
„სასწორთვალათა“ ხიბლი.
აქ უამრავი ფლიდი,
ნეტავ, ვის თხოვდა ვალებს? —
მზის გამოსახვის მშვიდის,
ჩვენთვის გახელილ თვალებს?!
ვხედავ, რომ ცდილობს ვიღაც
ვისით შეცვალოს ვისი,
დროებითია ყველა,
სასაცილოა ფიციც...
მეც ვარ იმ ქვეყნის შვილი,
ვინც გაყენებდა ზიანს,
საყვედურებს და ქილიკს
უსინდისონი ქმნიან,
ვინც დაგედევნა ტყეში —
ნაბდით და ჯოხით მავალს,
ათასი სულით ლეში,
წარწყმედის გზაზე წარვალს...
მზის გამოსახვა მშვიდი,
ქვიშაზე ხაზებს ავლებს,
ველარ ქცეულა მისით,
პავლედ ჯალათი სავლე...

19.11.2018, თბილისი

ზედაზნიდან...

აშლილ ზვირთების ძალით ვნებული
წყალნი არაგვის მთებში ქებულა,
მცხეთას კი — მშვიდი, გავაკებული,
მტკვართან ბალღივით შეფარებულა...

ბელურასავით ტოტს შემომჯდარი,
დაჰყურებს „ჯვარი“ ტაძრებს სცენიდან,
საუკუნეთა გზაგასაყარი —
გუგუნებს ზარი ზედაზენიდან...

ვარ ანთებული, ამ ხედით მთვრალი,
მუხლის მოდრეკით ლოცვა მინდება,
ქვევით — თბილისი და მდორე მტკვარი,
აქ — სიძველეთა ჩამობინდება...

აშლილ ზვირთების ძალით ვნებული
წყალნი არაგვის მთებში ქებულა,
მცხეთას კი — მშვიდი, გავაკებული,
მტკვართან ბალღივით შეფარებულა...

28.06.2018, თბილისი

არმაზი

საუკუნეთა დღენი ჩათავდა,
დამცქერის ზეცა, როგორც მიმინო.
შეწუხებულა ციხე არმაზთან, —
თითქოს უმწეო და უგვირგვინო.

ვგრძნობ, როგორ ძერწავს მზის ჩრდილი ლანდებს,
როგორ სწვევიათ ფიქრებს სევდები.
ჩემში ვაცოცხლებ უძველეს კადრებს,
ტკივილიანი დღეთა ხედებით...

3.03.2018, თბილისი

წმინდა ნინო

(ვედრება)

„ხეთაგან კეთილთა ნაყოფი კეთილი“
ამოდი მზისაგან.
შენ ჯვარი გეზმანა
ღვთისმშობლის მოწვდილი,
ქართლს შემოგებრძანა.
შემოდი ნათელი
და სიბრძნით მოსილი,
განგვბანე ზნისაგან.
შენ,
„ზეცის ნიჭთა და პატივთა“ მიმნდობი,
მარადის ჩვენთან ხარ.
ჩვენ,
ერი წმინდისა ღვთისმშობლის წილხვდომი,
შენი ფრთის ქვეშა ვართ.
წმინდაო ნინოო,
დედაო ძლიერო,
დაგვიცევ მტრისაგან
და ავი ხმისაგან.
მადლი გაქვს ჯვრისაგან
ვაზისა...

19.11.1989, ს-პეტერბურგი

ფოთი

აქ გაზაფხული ადრე მწიფდება, —
სეზანის ფერში ცურავს ქალაქი:
პალიასტომი — მითთა დიდება,
ზღვა — განფენილი სხივთა ბარაქით.

ეხეტებიან ქუჩებში შინდით
გარშემორტყმული მზეთა ჩრდილები,
ჭადრებს შორის რომ იბუდებს ბინდი,
გლოვას ხატავენ პირამიდები.

გაჯერებულა ჰაერში სევდა,
ტალღას შორდება ლოდი სოველი...
ზღვას და ცას შორის ნათელს რომ ვხედავ,
აღმატებული არის ყოველი.

22.01.2018, თბილისი

ბარათი მყინვარს

ჩამოიბერტყავს მთები ამ ბარებს
და ღრუბელ-ღრუბელ ცრემლებს ჩამოყრის...
ვგრძნობ, უზარმაზარ სევდას ვატარებ, —
მშობლიურ მიწის მკერდში გამოცრილს.

ვხედავ, აისით ზღვა რომ მშვენდება,
მარტვილში ბერი წურავს ზედაშეს...
ვარ გაზაფხულის შემოქმედება, —
ჩემი სამშობლოს გრძნობის წინაშე...

არ დანებდება ცისკარი წყვდიადს, —
მზე უსათუოდ გამოანათებს...
მყინვარს შევერცხლილს, შუქებით დიადს,
ხელისკანკალით ვუწერ ბარათებს...

5.01.2018, თბილისი

სნო

დიდებულია ხეობა სნოსი,
კოშკი მესაზღვრე დგას მესაკუთრედ.
აქ ყველაფერი ჩემია, ყნოსვით
ვგრძნობ და სიარულს ეს მისათუთებს.

ხელის გაწვდენაც არ უნდა გერგეტს,
არ უნდა მყინვარს ხელის შეხებაც.
მადლობა ამ ცას, დიდება ამ მთებს,
მშობელივით რომ შემომეგება...

3.08.2018, თბილისი

გრეტა ნანავას

ჩასვლისას მზე რომ წყალში ბანაობს,
ზედაპირს აფენს სხივების ქადილს;
მუხლმოყრით ხვდება ერი ფარაონს, —
უდაბნოში კი წვეთიც არ არის;
აგორას მთაზე უძველეს ბერძენს
შთააგონებდა თავად ათენა, —
აეგო დიდი ტაძარი, ღმერთებს
მშვენიერება რომ დაეთენა...
მყინვარწვერიდან თოვლის კარავმა
გადმოაფინა ნისლები გერგეტს;
ჩამოაწვება კახეთს დარაბა,
თუ მზის სხივები მტევნებს ვერ შერთეს;
უფრო სევდიან სიმღერებს იტყვის,
სამეგრელოში მეგრელი კაცი,
დაღონებულა სატრფოზე ფიქრით
და გასაჭირი ყოფას არ აცლის;
წყდება ხობისწყალს გულზე საკინძე,
გამოანათებს მკერდი — ალმასი;
რიონი ღამით თუ დააპირებს
გრძნობით აინთოს, როგორც პარნასი;
ვხედავ, ალერდი ცვარმა დანამა,
სოფლად ბავშვები ეკვრიან ბადიდს...
მშვენიერია გრეტა ნანავა,
როდესაც იგი დარბაზში დადის...

18.02.2018, თბილისი

საქართველო

ნიშანი მზის
კრავს ვაზის ჯვარს...
ციალი ცის
ველს გადიარს...
ჩრდილოდან ვმზერ:
ლიბრიან მთებს
და ლაინ ზღვას,
მეწამულ ფერს
ცაისას
მზის ჩასვლის ჟამს...
მუზიან ზარს
ხმით მადლი სდის...
მე შენთან ვარ —
მარადის!

მე შენთან ვარ...

18.11.1989, ს-პეტერბურგი

9 აპრილს წამებულთ

ჟამი წარმართობის...
შემწედ ერს ტანჯულს,
ებოძა ნინო,
მან ღმერთთან წაგვგვარა.
ის ქალიც ნინოა,
ვინც სისხლი დაღვარა
და საზრდო მისცა
ნიადაგს ქართულს.

19.04.1989, თბილისი

* * *

„და მიხარია, რომ ქართველობა
მარადიული განაჩენია!“
ლაშა ნადარეიშვილი

ქართველი იყო, ძალზე ძნელია, —
გესმოდეს მიწის, მთისა თუ ბარის.
მთელი სხეულით ხომ გიგემნია,
დილის ალერდზე ნაპკური ცვარი,

ან დაღალული მზის ჩასვენება,
რუხად შეფერილ ხეების იქით,
ზღვაზე ქარებთან ღამის თენება,
ალმოდებული ტალღების შიშით...

ვინც გინდა იყო — მამრი თუ მდედრი,
მოხუცი, ბავშვი, სუსტი, ძლიერი...
იბრძვი თუ შრომობ, აქებ თუ ყვედრი,
გწამდეს სამშობლოს ბედნიერების...

ქართველი იყო, ძალზე ძნელია,
მთელი არსებით ნაღდი ქართველი —
სიკვდილმისჯილის განაჩენია,
უფრო მძიმე და ვერმოსახდელი.

25.03.1984, ს-პეტერბურგი

რამინ საჯაიას

ამომეტვიფრა თვალწინ ოფორტი,
შხაპუნა წვიმით მარხულობს ზეცა.
ლექსია ჩემი სულის კომფორტი
და მითიურში ლიცლიცი ფერთა.

უკვე გავცილდი უხილავ დაისს,
მიკედლებული ღამეს ადრიან.
კვლავ ებრძვის ქარი ავდრიან მაისს,
კვლავ ახლავს წვიმა მაისს ავდრიანს.

გაზაფხულის და ქარის ბრძოლაში
ჩამოიბერტყავს ტოტებს ატამი.
და მიხარია — ასეთ თოვაში
ტკივილიც არ მაქვს გადასატანი.

„ტყეს შეპარვია ფერთა სინაზე“, —
შენ წერდი ამას სევდით და ღრუბლით,
შენ წერდი ამას გამთენიაზე
და მაინც გდევდა ღამის უფსკრული...

ჰოდა, გაწუხებს ლირიული დრო,
თანაც ბუნებაც შებურვილია, —
შენში ფერები სხვა ფერებს ნიშნავს,
შენში ფერები სხვა წყურვილია.

ვაგრძელებ წერილს, დარდი მაქვს მეტი,
განცდაა მეტი — გრძნობის ამკლები,
ჩამომეღვენთა გულიდან წვეთი
და ერთი წვეთით გავხდი ნაკლები.

ამომეტვიფრა თვალწინ ოფორტი,
ღრუბლიან დღეთა მიკვირს მარულა.
ლექსია ჩემი სულის კომფორტი,
გულის სიღრმეში რომ მიფარულა...

16.05.1986, თბილისი

უცხო მხარეში

თემურ ფირცხალაიშვილს

როცა არა ხარ, დამწყდება გული,
გული დამწყდება, არა ხარ როცა.
მომენატრები ლექსებად თქმული,
უცხო მხარეში დავეძებ მოცარტს.

ბედნიერი ვარ, რადგან მიხილავს,
თავისუფალი სული მწყაზარი,
ამოასკდება ბაგეს ლირიკად,
სიყვარულის და სევდის ნაზავი.

როცა არა ხარ, დამწყდება გული,
გული დამწყდება, არა ხარ როცა.
უკვდავებაში დავანებული,
უცხო მხრიდანაც მიგზავნი მოცარტს...

1.06.2018, თბილისი

სხარტულა
თემურ ფირცხალაიშვილს

იგი სვამს ღვინოს და წევს თამბაქოს,
გამყოფი არის ზღვის და ცის ზოლით...
არ გააჩნია მას სხვა საბადო, —
ლექსია მისთვის შვილიც და ცოლიც...

ისევ სვამს ღვინოს და წევს თამბაქოს,
გადაღლილია ლექსებთან ბრძოლით...
აგია, ძამა, ქვეყნად რაც მაქვსო, —
თქვა თემურამ და გოუშვა ბოლი...

სექტემბერი, 1988 წ. თბილისი

უკიდეგანოდ მარადიული

პოეტს და ძმას — მიხეილ ღანიშაშვილს

შენ კარგად იცი, რა არის ლექსი —
ქართული სიტყვის ნაზი მირონი.
როცა ზეციდან მუსიკა გესმის,
ვერ მოგასვენებს ერთი სტრიქონი.

ვერ მოგასვენებს სტრიქონში ბგერა,
და თუ ეს ბგერა გასცდა ნაპირებს,
მაშინ იწყება შენი სიმღერა,
რაც სამყაროსთან დაგაკავშირებს.

შენ კარგად იცი, რა არის სიტყვა —
წინადადების სწრაფი დინება,
ვით ჭაუხებში წყაროს გულისთქმა,
შავი არაგვის გადმოდინება...

ეს ყოველივე არის წამება,
ეს ყოველივე არის ღვთიური,
და ისე, როგორც წმინდა სამება,
უკიდეგანოდ მარადიული...

27.12.2018, თბილისი

მინაწერი მიხეილ ღანიშაშვილის კომენტარზე

მე მირჩევნია უფრო ჭართალა, —
აქ სადღაც შურთხმა გაიფართხალა.
შეხედეთ კლდეებს მაღალთ, ტენიანთ, —
ღმერთის შექმნილი „მანჰეტენია“.

რაჭას

ვუძღვნი ჩემს რაჭველ მეგობრებს
ჩემს ძმას — დემნა მიქიაშვილს

როდესაც მთებში ღამე ენთება,
ჩამოატარებს რიონი ნაღველს.
ნაქერალას ხომ დარდი ექნება,
თუ, ჩემო დემნა, რაჭას არ ჩახველ.

ნიკორწმინდა ვით სანთელი კანდელს,
ჩამოღვენთია მიწას მიგებულს;
როცა შაორი მიიღებს ნათელს,
თუ სადმე ნახავ სურათს დიდებულს?!

როცა კაცები ქეიფს იწყებენ,
მანდილოსნები აწყობენ სუფრას.
აქ ბარაკონის ზარით იგებენ, —
რა დრო გასულა და რარიგ უყვართ...

ისმის სიმღერა — ქართული სიტყვის,
აჟღერება და აგუგუნება.
აქ სადღეგრძელო ამოდის მისით,
ხალხიც სხვა არის — სხვაა ბუნებაც...

ისევ ჩქეფს სისხლი კოლხური, ძველი,
არც ერთი წვეთი არმად არა დის...
ფუსტები — ჩვენი სიწმინდის მცველნი,
აქ იყვნენ, — ნათლად უთქვამს ავთანდილს...

არხეინა რომ „პირველს“ დაიწყებს,
მეამაყება სამშობლოს ყმობა.
აქ მერაბიკა ხვდება კაიყმებს,
სუფრას უზის და ამშვენებს კობა.

რაჭა — უამრავ განძის მფლობელი,
რითაც სულდგმულობს მთელი სამყარო...
აქ დაიბადა „საგალობელი“ —
ასე არ არის, როსტომ, ბატონო?

ღმერთმა მზეს დიდი სითბო არგუნა,
დათუნიკა რომ გაჩნდა, სხირტლაძე...
ცეკვას არ აკლებს ცდას გიორგუნა,
„ტაში ბიჭოო“, — მიტომ შევძახეთ.

ამბროლაურში ჩასულა ბევრი,
ბატონ გურამთან, — რჩევა ენდომათ.
ხალხის სიბრძნეა უძირო ქვევრი,
ქართული სიტყვა — ღმერთის შენდობა...

რაჭა — ოცნება, სევდა, ფიქრები...
შეგიყვარდება, ერთხელ რომ ნახავ...
უნდა აღვნიშნო, სწორიც ვიქნები, —
კვაცხუთელი ვარ, — რომ უთქვამს კახას...

ზაზასთან თუკი გახედავ ვენახს,
იგრძნობ, რამხელა ტრიალებს მადლი.
„ხვანჭკარა“ როცა დაიწყებს დენას,
მას დადუღებას განა ვინ აცლის?!

ამირანი და თემურ ბეშიძე,
გულბაათ, ჯემალ, დავით, კუხლევან...
ეს სახელები, თანაც ზედიზედ?! —
გაუჭირდება მტერს ჩვენი ძლევა.

აქ გაუზრდიათ ფუსტებს გმირები,
მტერთათვის კარი რომ ჩაურაზავთ,
აქ თითეული არის პირველი —
ფარნავაზ, ბექა, ბეჟან თუ ვაჟა...

და ისევ მთებში ღამე ენთება,
ბუნების ხიბლი ატყვევებს მრავალთ.
ნაქერალას კი დარდი ექნება,
თუ, ჩემო დემნა, რაჭას არ ჩავალთ.

25.08.2012, თბილისი

ძმეგო, ნიკორწმინდა გშვენით

ვუძღვნი: ანსამბლ „საგალობელს“
(ხელმძღვანელი როსტომ გოგოლაძე),
ფაზისის აკადემიის პრეზიდენტს
ბატონ ნუგზარ ნადარაიას

მიხარია, რომ ვსაუბრობ ქართულად, —
ლექსს ვამბობ თუ საგალობელს ვმღერი...
ჩემი ერი... ხალხი თვალებხატულა,
ღვთიურ ყალმით მოსარკული ჭერი.

რაჭას ვიყავ... ბუხარს თავზე ევლება
მერაბიკა მოძრაობით ნელით.
ეს სუფრაა მისი შემოქმედება, —
მერაბიკას მზრუნველობა შვენის...

კობას უყვარს მისი ნანადირევი, —
მას პატივს ცემს ერია თუ ბერი.
ჯემალიკას ჭადზე გადაირევი, —
ჯემალიკას მასპინძლობა შვენის...

როცა სიტყვას ვაგებებდი ჩემეულს,
ბექამ წვერზე ჩამოისვა ხელი.
ფარნავაზი დაგვხვდა — კაცი რჩეული, —
ფარნას დიდი ვაჟკაცობა შვენის.

ლამაზ სუფრას გაუძღვება ბათულა, —
კაცი ლხინის, მეგობრობის, რწმენის.
როსტომიკას მიხრა-მოხრა რაჭულად, —
ბატონ როსტომს მთელი რაჭა შვენის...

საქმე არის მხოლოდ მოსვლა-მისვლაზე?! —
როცა გიყვარს შენეული ფერი.
მზესთან ახლოს მდგომი დათო სხირტლაძე, —
დათუნიკას ეს სამყარო შვენის...

არხეინამ უსიმღეროდ ვით გაძლოს, —
ქართულ სიტყვის და ჰანგების ფენით.
მთები დგანან, მთები დგანან ჩვენს ახლოს,
ჩემო ძმებო, ნიკორწმინდა გშვენით...

რაჭის მადლი შეემატა საღამოს,
ცოტნეიდელთ გაუხსენით ბჭენი...
ბატონ ნუგზარს გადასძახეთ საამოდ, —
უძველესი კოლხის გენი გშვენით...

მიხარია, რომ ვსაუბრობ ქართულად, —
ლექსს ვამბობ თუ საგალობელს ვმღერი...
ჩემი ერი... ხალხი თვალებხატულა,
ღვთიურ ყალმით მოსარკული ჭერი.

27.02.2015, თბილისი

კახეთში

თამაზ ტატურაშვილს

კახეთში მივალთ, — ცაა ლამაზი,
მთები რქებივით დაგრეხილია...
აქ დავაჟკაცდა თურმე თამაზი,
აქ დაიბადა დიდი ილია.

აქ შვილივით ჰყავთ ვაზი ნაზარდი,
მწიფე მტევნების მიკვირს ზმორება...
კახეთში მივალთ, — ამბობს თამაზი
და მზეს თვალებით ეამბორება...

7.05.2016, თბილისი

მარიამ ბეროშვილს

ჩემი მეგობრების — ბაკურ ბეროშვილის და
ციცო ცაკაშვილის ქალიშვილს,
დიდი ილო ბეროშვილის შვილიშვილს

ხარ ბაკური და შენა ხარ ციცო,
ილიას მიერ ვაზი ჩაყრილი...
ბუნების ხიბლად მზის სხივებს ცრისო,
ახლა კახეთში მყოფი აპრილი...

უნდა იცოდე — ყველას ვით ერგო
ესეთი ბედი ლიროსანისა...
ქართული მიწის ხნულო და ნერგო,
შემკულო ყალმით ფიროსმანისა...

ვგრძნობ, გაზაფხული დროდადრო ფიცხობს,
ვჭვრეტ, როგორ ზრუნავს შენზე აპრილი...
ხარ ბაკური და შენა ხარ ციცო,
ილიას მიერ ვაზი ჩაყრილი...

29.04.2018, თბილისი

ბატონ თეიგიზ უთმელიძეს

სუხიშვილების ლეგენდარულ სოლისტს,
მისი 80 წლის იუბილეს აღსანიშნავად

ვაჟკაცი იგი მხრებგაშლილი, მტერთათვის ურჩი,
სცენაზე ცეცხლის დასანთებად შემოაბიჯებს.
გარინდებული ელოდება დარბაზი მუნჯი
ქარიშხალს ძლიერს, ზღვათა ღელვას და
მზის ნარინჯებს...

აქ საქართველო იხატება და მისტერია, —
წვდომა ღვთიური საუკუნეთ ჩამოგლეჯს ტოტებს,
ქართული როკვით დაწერილი ეს ისტორია
ათასწლეულებს დღეებივით ჩამოიტოვებს...

15.05.2018, თბილისი

ალექსანდრ კვარცს

ჩემს მეგობარს, ფიზიკოსს, გენეტიკოსს,
მუსიკოსს, ლინგვისტს, სიბრძნისმეტყველს

ჯიმი ფეიჯის აჟღერება და სიბრძნის ხარჯი
ვერ ეპუება მედროვეთა ყალბ რეგალიებს,
მთელმა მსოფლიომ აღიარა ალექსანდრ კვარცი,
ვით ჭეშმარიტი აზროვნების ხმა — მოგალობე...

აინშტაინი, რეზერფორდი, ლანდაუ, ბორი,
პლანკი, დირაკი — უამრავი გვაქვს მაგალითი...
ჭეშმარიტების ლაბირინთებს მიყვება სწორი
მრუმე ღამეში მოელვარე შუქის ნაკადი...

წინ უამრავი გველოდება საქმენი მარჯით...
როგორც სოკრატე, ფეხშიშველი, ქვებზე აბიჯებს, —
ვჭვრეტ: კოლხეთიდან იდეებით ალექსანდრ კვარცი
საუკუნეებს პლატონივით გადააბიჯებს...

4.06.2018, თბილისი

რეტრო

ელვამ ხის ტოტი თვალით მონიშნა,
ჩამოისწორა ტოტმა ფოთლები,
თან წვიმის დროა, — თითქოს ორნიშნა
რიცხვებს ჩამძახის თიხის ქოთნები...

მიწამ აუშვა მკვეთრი სურნელი,
ჩიტი ემალვის ღრუბლების ქადილს
და ისე, როგორც მთვრალი მკურნალი,
გზააბნეული კარდაკარ დადის...

ცა მოიღუშა, ასე მგონია,
სახეს უფარავს ფერები ცივი...
მამშვიდებს დედა და სანდომიან
შავ-თეთრ ფოტოთი მიგზავნის ღიმილს.

6.06.2018, თბილისი

ბავშვობა ჩვენი

ვასილ სოფრომაძეს

„თენდება, ვასო“ — გაფრთხილებდა დილიდან დედა.
„ვასო, სწორია“ — აღნიშნავდა ხშირად მურადი*.
მუდმივი ზრუნვა სამშობლოსთვის გარგუნა ბედმა,
მოყვასის სევდა მხრებზე გაწევს შრომით შულადირს**.

„ვასო, დაყოვნდი, დაისვენე“ — ამბობდა მამა.
გაძლევდა დემურ*** ამოცანას — ციფრების მსახურს.
ცხოვრების გზაზე გიგანტური ნაბიჯით მავალს,
ბავშვობის ხიბლი გინათებდა გეგმებს დასახულს...

ახალგაზრდები დგანან შენთან და შენებია...
მიზანი, სწრაფვა, აზროვნება მომავალს ბადებს, —
თაობებისთვის დახარჯული ეს ენერგია
მშობელი მიწის ყველა მტკაველს კელაპტრად ანთებს...

„თენდება, ვასო“ — გესმის ახლაც ხმა გასულ დღეთა.
„ვასო, სწორია“ — დასულია ეს ხმა გულამდის.
მუდმივი ზრუნვა სამშობლოსთვის გარგუნა ბედმა,
მოყვასის სევდა მხრებზე გაწევს შრომით შულადირს...

1.07.2018, თბილისი

---

* მურადი — ფიზიკის პედაგოგი მურად კვიკვინია

** შულადირი — დაღლილი (მეგრ.)

*** დემურ — მათემატიკის პედაგოგი დემურ ზერაგია

ქარტეხილების გამძლე ირაო...

ჩემს უფროს ძმას თენგიზ (ჩოქო) მხეიძეს

სამოცდახუთის უკვე შესრულდი,
კიდევ ერთ იმდენს გისურვებ, ძმაო,
დათოვლილი ხარ, როგორც თეთნულდი,
ქარტეხილების გამძლე ირაო...

ზვიადს მაშინაც გვერდით ედექი,
ჯვარცმის როდესაც ელოდა ტვირთი,
სასტიკ ბრძოლების ცეცხლთან მედეგი,
მოიგერიე ორგულთა ზვირთი...

შენით ქართული გენი მემკვიდრობს,
კონსტანტინეს და დავითის მოდგმავ,
მართალ საქმისთვის ვინ შეგეხიდოს,
ვინ გაგიბედოს წინ გადადგომა...

საუკუნეთა მემატიანევ,
ქართველი კაცის ხედვავ, ამაყო,
გთხოვ, აიტანე, გთხოვ, აიტანე
ამ დღეთა რბოლა უმისამართო...

12.10.2018, თბილისი

ბექას, ვაჟიკოს

ძმებს — ბექა და ვაჟა კობახიძეებს

ვერკინებოდით სიძნელეთ ქედით,
მომაგონდება იგი დრო ახლა:
ბექა — დიადი საქმეთა მჭედი,
ვაჟა მაესტრო თავადვე გახდა.
მშვენიერია, ძმებო, ეს ხედი, —
ათასი წელი იყავით მაგრად...

30.06.2018, თბილისი

ელეგია

უფროს მეგობარს რეზო გუნიას

რა ქნას კაცმა, როცა გარეთ წვიმს,
ნაცნობ ადგილს ვერ აუქცევს მხარს...
ცრის გონება, უსასრულოდ ცრის
ამქვეყნიურ ყოველნაირ დარდს.

სჯერა ხვალის მოწმენდილი ცის,
სწამს, რომ ლაღად გაანათებს მზე,
გაიხარებს წარმატებით სხვის
და უკეთესს ელოდება დღეს.

გარეთ ახლა წვიმს და ისევ წვიმს,
გულ-მკერდს უშვერს დასავლეთის ქარს...
ცრის გონება, უსასრულოდ ცრის
ამქვეყნიურ ყოველნაირ დარდს.

13.10.2018, თბილისი

გულმართალ, ნიჭიერ კაცს – თემურ წიკლაურს

* * *

ხარ გუდამაყრის არწივი,
ბევრ უსახურთა მხილველი,
შთამომავლობას დასწივი —
საქართველოა პირველი...
განგება ველარ წარგტაცებს,
შენს მისწრაფებებს, სულიანთ.
ვიცი, რომ შენებრ ვაჟკაცებს
მეტი სილაღე სწყურიათ.
გწამდეს, ანათებს ცაზე მზე,
ზღვა ხან წყნარია, ბობოქრობს,
ხენი მთას უწევს კალთაზე,
შემოდგომაზე ვით ოქრო...
და შენც ამაყი სხვა ხარო, —
ამ მთა და ბარის ნახმლევი...
კვლავ გადასძახებ სამყაროს —
„თემურ არს ჩემი სახელი“...

14.03.2018, თბილისი

* * *

მუდამ პატივს სცემ მოძმეთ, შინაურთ,
შორს იყოს შენგან მტრობა, სიცივე,
რაღა გამოლევს მთაჩი წიკლაურთ, —
თემურ წიკლაურ ორი ვიცი მე...

ია

ჩემი ბიძაშვილის, ულამაზესი ქალბატონის
ია დოლბაიას ხსოვნას

მარტია ახლა თუ ვარდობისთვე, —
ეგ სულერთია...
შენ ნაწამები და ნადარდალი
შეაღებ კარებს სულეთისას,
სხივს გამოაკრთობს შუადღის მზე
და სულს მოითქვამს დღე ნაავდრალი
და გნატრობ, ია
(შენ ხომ ცხედარი შეცდომით გქვია).
მარტია ახლა თუ ვარდობისთვე...
უარმყოფელი სიკვდილისა შუაღამის მზე
დაგიცავს, ია.
მე მხოლოდ ლექსით დავნამავ ფურცელს,
უღონოდ ვუმზერ
დედის ტანჯვას და ტკივილს
და ბავშვის ჩივილს:
სად წაიყვანეს დედა?

7.05.1990, თბილისი

ზაფხული „საპოვნელაში“

საქართველოს ტელევიზიის მომღერალ გოგონათა გუნდს

ანგელოსთა სურვილებით,
ხელდასმული მტრედი...
„საპოვნელამ“ მაპოვნინა,
ეს წკრიალა ხმები.
მეწყერია სიამეთა,
დაოკება ქართა,
თუ გაშლილი ველი არის
და ანსამბლი მთათა, —
მომნუსხველი სიმღერაა,
პაწაწინა ქალთა...
„საპოვნელამ“ მაპოვნინა,
ეს წკრიალა ხმები...
ჩუმად, ჩუმად, მოუსმინეთ,
საქართველო მღერის!
სადღაც ისევ უკრავს ჩანგი...
იმერეთის მთებზე,
ჩამოთოვლილ ბგერებს კრეფენ
და გულებზე ფენენ,
ასკინკილით მიმორბიან
ეშმაკური თვალნი,
რითაც სევდას ამარცხებენ
პაწაწინა ქალნი...
„საპოვნელამ“ მაპოვნინა
ეს წკრიალა ხმები...
ჩუმად, ჩუმად, მოუსმინეთ,
საქართველო მღერის!

14.07.1985, თერჯოლა

თენგიზ ბურჭულაძეს

ჩემს მასწავლებელს
მას სიყვარულით „მამაოს“ ვეძახდით

სისხლი მაცხოვრისა
და რწმენა — გრაალის,
დავითით წამოსული,
შემდეგ კი თამარი...
სიბრძნე,
აზრი
და სულის სისპეტაკე,
გრაალის რაინდებს,
ადგამს შარავანდედს...
და შემდგომ ამისა:
ათასჯერ გადაუვლიათ
ლენგს,
ყაენთ,
თუ ხანთა...
შენთვის უპირველესია
სამშობლოის განცდა, —
ასე შეგსისხლხორცებია
გელათი თუ ხანძთა...
მისტიური შთაგონება,
ეზოთერულ მცნების
გასხივოსნებს
და გამშვენებს
შენ, „მამაო“ თენგიზ...

12.05.1985, თბილისი

წერილი ჩრდილოეთიდან

პასუხად 1984 წელს ლაშა ნადარეიშვილის ლექსად
მოწერილ წერილს: „პეტერბურგელ ძმებს ბიბლიური სალმით!“
(ვ. სოფრომაძეს, ა. დოლბაიას). ლექსი ასე იწყება:

„სამიათასი კილომეტრია,
სამიათასი სევდა კი არა
და თუმცა თქვენთან დიდი პეტრეა,
მაინც სიშორის გტანჯავთ იარა...“

სამიათასჯერ დაუბერავს სამხრეთის ნიავს,
მას ღია მკერდით დახვედრია კლდეები სალნი.
მაინც რამდენი მოუკითხავს ბებერ დარიალს
ბიბლიურ სალმით!
პეტრეს ქალაქში მთის არწივნი აღარ ბუდობენ,
სასუფეველი სამუდამო აქ აღარ არის,
შემოუფრენენ, ერთი-ორჯერ ზედ დაჰყივლებენ,
ბიბლიურ სალმით!
გველს ფეხით ახრჩობს მეფის მერანი,
გაცეცხლებულა თვით პეტრეს მზერა
და სიამაყით უცქერს მხედარი,
დამორჩილებულ ნევას...
მეტეხის გუმბათს სხივები წყდება,
თანაც მზის ტივი ტალღებზე თრთის.
როგორც ოდითგან, გორგასალს სჯერა
მრავალნაცადი მტკვრის...
მერე რა მოხდა, თუ ნევაზე გზა არის ბევრი
და ოსტატებსაც განუცდიათ საქმეთი ნთება?!
ბრძნული სიმშვიდე მირჩევნია მწუხრის ჟამს მთების,
ყველაზე მეტად...
სამიათასჯერ დაუბერავს სამხრეთის ნიავს,
მშობელი მიწა დაუხატავს ჯადოსნურ ყალმით.
მაინც რამდენი მოუკითხავს გრძნობათა გრიგალს,
ბიბლიურ სალმით!..

17.03.1984, ს-პეტერბურგი

ადრეული გაზაფხული

მეუღლეს — ხათუნა ამაღლობელს,
შვილებს — თათულის და გვანცას

ქარი ქროლვით დაიღლება, დაიღლება წვიმა დენით,
თოვლი თოვით დაიშვრება, წამებულა ღამის თევით.
დილით ტოტზე დაკვირვებულს, ეწელება
ჭადარს ფრთები, —
ველოდები აღმაფრენას, თქვენს დიდებას ველოდები...

დამეღლება ქარი ქროლვით, წვიმა დენით დამეღლება,
ვიბრძვი გულის იმპულსებით, რამდენადაც შემეძლება,
გახელდება თოვლი თოვით, ხეებისას ავსებს ღარებს,
ადრეული გაზაფხული, ვიცი, ძმად რომ მაღიარებს...

თათულის

ეს დღე ყოველთვის ჩემთვის სარკოა
და საარაკოდ დასაფიცარი.
ლექსის წინაშე მუდამ მარტო ვარ,
მოველი სიტყვებს როგორც მისანი...

წვიმაში, თქეშში, ღრუბლის მორევში,
როდესაც ქარმა ზღვები არწია,
შემოაბიჯე ჩვენს სამყოფელში,
ვით უმაღლესმა იერარქიამ...

იმედი, განცდა, შიში თუ ძრწოლა,
დიდი ტკივილი დედისმიერი...
ოცდამესამედ სიცოცხლეს ვლოცავ,
ოცდამესამედ ვარ ბედნიერი...

7.11.2017, თბილისი

შვილებს

აღმატებულა წინაპრის გენი,
დამარცხებულა სპა უკუნეთა...
თქვენგან უსაზღვრო სიცოცხლეს ველი —
გადაბიჯებულს საუკუნეთა...

12.12.2017, თბილისი

ნიშანი ღვთისა

ჩემს უფროს ქალიშვილს — თათული დოლბაიას

ოცდაოთხი წლის წინათ,
უშუქობაში, ქარში,
ღმერთი მაძლევდა ნიშანს —
შეგეცვლებაო არსი...

ოცდაოთხი წლის წინათ
(ო, როგორ მიყვარს ეს დღე),
დედის სურნელი იცან,
მამის ნერვების ფონზე.

ოცდაოთხი წლის წინათ
(ამ დღეს ნათელი თან სდევს),
შენ რომ მოხვედი, ვფიცავ,
მადლობას ვწირავ გამჩენს...

ოცდაოთხი წლის წინათ,
უშუქობაში, ქარში
ღმერთი მაძლევდა ნიშანს —
შეგეცვლებაო არსი...

8.11.2018 თბილისი

გვანცას

როცა ფიქრებში მთები გაიყო, —
არწივთა გუნდის ვიყავ ამარა...
შენ დაიბადე თათუს დაიკოდ, —
ახლა ჰოლივუდს შეჰკარ კამარა...

10.06.2016, თბილისი

გვანცას

ერთად შევხვდებით უამრავ მაისს,
მარტი თებერვალს ამ დღეს ულოცავს...
შენს დაბადებას ვადარებ აისს, —
მზის ამოწვერვას ზღვის საუფლოდან.

შენ დაიბადე ნათელი ბავშვი, —
ხედავ, სამყარო როგორ ნათდება.
შენ დაიბადე ფერთა ნარნარში,
ღრუბლებში სხივთა გამონათებად...

თუმცა ვიხსენებ წლებს, უკვე ჩავლილს,
გამიასმაგეთ ფიქრი ქალებმა...
უფრო მშვენდები ლამაზი ქალი, —
დედაშენივით ირმისთვალება...

ეს მეთვრამეტე წელია მაინც, —
ისმის, ხმა ისმის მზის საუფლოდან.
ერთად შევხვდებით უამრავ მაისს, —
მარტი თებერვალს ამ დღეს ულოცავს...

13.02.2017, თბილისი

კოლინდა გრაბარი

ხორვატიის პრეზიდენტს, რომელიც გულმხურვალედ
გულშემატკივრობდა თავისი ქვეყნის გუნდს
ფეხბურთის 2018 წლის მსოფლიო ჩემპიონატზე

თავისუფლების სული მოვლინდა, —
აღარ ვყოფილვართ ქვეყნად მარტონი,
გამარჯვებული რომ დგას კოლინდა,
უკეთურების ტირის პატრონი...

საქმის ჩამწყობებთ და სალახანებს
ვხედავ, რომ კოვზი ნაცარში უდევთ.
მწამს, სამართალი არ დაახანებს,
მთელ პლანეტაზე დაიდებს ბუდეს...

ლუკა მოდრიჩი და მანჯუკიჩი,
ლოვრენ, პერიშიჩ, რაკიტიჩ, ვიდა...
ამ ვაჟკაცებით მემატიანე
მეტროპოლიის ნარჩენებს გვიდა.

თავისუფლების სული მოვლინდა, —
აღარ ვყოფილვართ ქვეყნად მარტონი,
გამარჯვებული რომ დგას კოლინდა,
უკეთურების ტირის პატრონი...

მშობლების ხსოვნას

დამდგარა ჟამი — ფოთლები გცვივა,
დაბერებულხარ ხევ, ცით დამზრალო...
მშობლის საფლავთან ასე რომ ცივა,
შენი ბრალია, განა, ზამთარო?!

შეღონებაა ახლა ეს წვიმა,
დღეთა სირბილი მზარავს, მაფიქრებს...
მშობლის საფლავთან ასე რომ ცივა,
წარსულის მზერას გავინაპირებ...

გონება უცხო ნაპირთან მივა
და შეისვენებს ყოფით მაშვრალი...
მშობლის საფლავთან ასე რომ ცივა,
დამნაშავეა, განა, ზამთარი?!

05.10.2015, ფოთი

შემოდგომა

ო, ისევ ცვივათ ხეებს ფოთლები, —
დასევდიანდა, ვხედავ, დემეტრა.
აღძრული რითმა ფანტავს მოდენილ
სევდას, რომელიც შემომემეტა.

ორთაჭალაში მტკვართან მზე, ვგონებ,
ფერებად დნება, როგორც ეგების...
ახლა იწყება დრო პერსეფონეს,
ჰადესთან ტკბილი მოგონებების...

10.11.2018, თბილისი

მოგონება

დროიდან დროში,
წამიდან წამში,
ფირიდან ფირში
გადაინაცვლა.
შემდეგ შეჩერდა
წარსულის კართან,
კარი შეაღო,
შიგ ჩაიკარგა.
სადღაც მიაგნო
გახუნებულ ყუთს,
დიდხანს ეძება,
რაც მას ენება.
გადმომიყარა,
თვალწინ დამიგდო,
რამოდენიმე
ძველი ჩვენება.

22.12.1983, თბილისი

ფოთლები ქართა

ხათუნას — მოგონებები გარდასულ დღეთა

ამ შემოდგომის მეცვლება ხედვა,
უფრო დინჯდება დღეები ხვალის.
მომაგონდება სიშორის სევდა, —
გრძნობა ღვთიური, წვდომა მომავლის.

კვლავ მცხეთის ქუჩის ვზვერავ გაზონებს,
მიყვარს ყოველი ბილიკი გზათა,
ვერის ხეობის დიაპაზონებს,
ვერ აუთავდა ფოთლები ქართა.

ვუმზერ იმ დღეთა ულაღეს ხლართებს,
ახალგაზრდობის მხიბლავს მცდელობა...
ბედნიერებავ, მე შენი მმართებს,
მთელი ცხოვრება და გულწრფელობა...

12.10.2018, თბილისი

ზამთრის ხედები

მეუღლეს — ხათუნა ამაღლობელს

წყვდიადში ვეძებ სინათლის მარცვალს, —
გამაოცებენ ზამთრის ხედები...
გავუფრთხილდებით გზას, ჩვენგან სავალს, —
მიყვარხარ, მჯერა, მეიმედები...

წლები სიმრავლით მომავალს ფარავს
და შემოდგომის მართობს ფერები...
სევდაში ვეძებ ღიმილს ნაპარავს,
უფაქიზესი სიმთა ბგერებით...

შენგან იწყება სიცოცხლის განცდა,
ცის ლაჟვარდებში გამორანდული,
შემოანათებს ოთახში გვანცა,
ჩაფიქრებული დადის თათული...

ერთად გავყურებთ სარკმლიდან ცარგვალს, —
გამაოცებენ ზამთრის ხედები...
წყვდიადში ვეძებ სინათლის მარცვალს, —
მიყვარხარ, მჯერა, მეიმედები...

06.10.2015, თბილისი

ხათუნას

უსამნო ფიქრებს
სევდიანი ღრუბლები ფანტავს,
ჩაფიქრდა ცაი...
მე ახლა შენთან მაახლოებს
სიშორის განცდა
და მწუხრის ჟამი.

დღეებს არ ვითვლი,
აღარც — საათებს,
არამედ — წამებს.
ლექსით გავუმხელ,
გულის წადილს,
მაისის ღამეს...

კვლავ მომენატრე.
ამ მონატრებას იმედი მართავს,
ვით კლდეს ჩანჩქერი —
უსამნო ფიქრებს
სევდიანი ღრუბლები ფანტავს
და მზის ნარჩენი...

26.05.1993, თბილისი

მეუღლეს – ხათუნა ამაღლობელს

ერთი წყაროდან შეგვისვამს წყალი,
თუმც წყაროებში ვერ გაგარჩიე...
შენ ერთვი არაგვს შენი სილაღით,
მე ვებრძვი არაგვს ჩემი მითებით, —
და თუკი ერთხელ გავირითმებით,
შერჩება სივრცეს ჩვენი სიმღერა...

6.10.1993, თბილისი

მოხევე გოგონას

ლექსებს დავუწერ ქალას მანდაურს —
კლდეებში ნაძერწ ამბავს — ლეგენდას.
დაველოდები შემდეგ საზღაურს —
მთიულისაგან ნასროლ „ბერდენკას“...

ლექსებს დავუწერ ქალას მანდაურს —
ხევში მომდინარ წყაროს ანკარას.
რწმენით შევხვდები ყველა სასწაულს,
მყინვარის ცამ რომ თავს დამაყარა...

და შორით ვუმზერ ქალას მანდაურს,
დამთრგუნველია ხიბლი მთებისა...
საღამო მჯაბნის ლექსით გათანგულს,
მწამს ძლიერება გათენებისა...

29.09.1987, თბილისი

ITALIURI CANAxATEBI

VENECIA

ვენეციაა სათნო მანდილი,
პოსა და პიავეს
ეხება ნაპირებს,
ვნებების წადილი
აოცებს შათირებს...
კედლებს ეცვლებათ
რუხი იერი,
ძველ ჰანგებს მღერის
გონდოლიერი...
ტაძრების ქორო
სან-მარკოს სერავს...
მეტყვის — „ბონ ჯორნო“,
ვიღაც ქალი
და „ბუონა სერა“...

22.10.2018, თბილისი

რომი

რომს აღტაცებით
ვუკოცნი კალთებს,
გადავწევ ფარდებს
ათასწლეულთა;
პატრიციების
მოვუხმობ ლანდებს,
კოლიზეუმის
ტრიბუნებითა;

შემიპყრობს სევდა
გლადიატორის,
ვისაც დაადეს
გულ-მკერდზე შუბი;
დღეს ვატიკანის
კოლონადები,
ლეონარდოს და
რაფაელს მჩუქნის...

აქ ყველაფერი
შუქმა დაფარა,
აქ ყველაფერი
აღსდგა ფერფლითა,
და სინანულის
სავსე მათარა
სან პიეტროსთან
შემომეფლითა...

17.11.2018, თბილისი

ჩინართა შორის

ჩინართა შორის,
სევდიან დღეს
იბრუნებს ფერს
ფაზისის ცა...
აწყობენ დოღს,
ღრუბლები შორს,
მაძლევენ ტონს —
გასაოცარს...
თვალები კრებს
ელვიან შუქს...
მე შენით ვძგერ,
მე შენზე ვწუხ...
ჩინართა შორის,
სევდიან დღეს
იბრუნებს ფერს
ფაზისის ცა...

23.10.1989, თბილისი

გათენება

ჩაიწურება მტევანი ქვევრში, —
კაცი ბადაგის ბარაქას იკრებს,
ჩამოიფერთხავს გონება მტვერში
ამოვლებულ და ჩანაცრულ ფიქრებს.

მთა მხარს აუბამს ხეების წუხილს,
თან ხელს წამოჰკრავს ცაზე ნაფლეთებს,
და ვით ოდითგან, და როგორც უწინ,
მზეს ფანჯრებიდან შემოახეტებს...

31.10.2018, თბილისი

ზამთარი
(გროტესკი)

ვერ ვხვდები მაინც, სად ცივა ახლა...
და თუკი მაინც ცივა სადღაც და, —
შემოსილია ბუნება თალხად,
ამ გზის და იქით, ამ ხიდს გადაღმა.

იმ მთის და იქით, იმ ხევს და შუა,
ლურჯი ბილიკი მოდის წყლიანი,
ქვემოთ ფოთლები დაყრილი თუა,
ფერებს დააფრქვევს მოდილიანი.

ზამთრის ბუნება მუნჯი და ყრუა,
ვეღარ ჩაესმის ჰანგი მართული,
იმ მთის და იქით, იმ ხევს და შუა,
თავმოწონებით არის გართული.

და მაინც, სადღაც სიცივე თუა,
ნაღდად, სიცივე არის სადღაც და —
ამ მთის და იქით, ამ ხევს და შუა,
იმ გზის და იქით, იმ ხიდს გადაღმა...

10.12.2018, თბილისი

* * *

დარდი აღარ გადარდდა,
არც წუხილი წუხილობს,
მოკლედ, ისე გაავდრდა,
ღამე დარჩა უძილოდ.

ჩამოუშვა წვიმამ ფრთა,
აისი ვერ აისობს,
ქარიც ძალზე გააფთრდა,
ხეებს გულზე დაისობს...

მენატრება დროება,
რომ ბავშვობის რაფიდან,
გადავხედო ცხოვრებას,
დავუბრუნდე თავიდან.

8.09.2018, თბილისი

ოქროს ნაპირი

ვიხილე ისევ ოქროს ნაპირი, —
ჩემი ბავშვობის სევდა — გიგანტი,
დაბადებით ვარ სხივთა ვამპირი,
საოცრებათა გულთან მიმტანი.

ვიცი, რომ გული დამიწერს ბარათს,
მაგნოლიების მხიბლავს მკლავები,
მეფერებიან შვილების დარად,
ტალღები — სხივთა ამრეკლავები...

გავყურებ სივრცეს და თითქოს ვმარცვლავ,
ბუნების ნიჭით ხელთუქმნელ მოტივს,
ჩამესმის ღამის სიჩუმის ნაცვლად,
ქვიშაზე ტალღის შრიალის ნოტი...

ისევ ძველებურს მიამბობს ზღაპარს,
ზღვა და აბრწყინებს თავის ნაპირებს,
ვხედავ ქვიშაზე დახატულ ნახატს,
რომლის წაშლასაც აღარ ვაპირებ...

ვიხილე ჩემი ოქროს ნაპირი, —
განახლებული სევდა — გიგანტი,
დაბადებით ვარ სხივთა ვამპირი,
საოცრებათა გულთან მიმტანი.

24.08.2018, თბილისი

ჩანახატი

აღგზნება მზით,
მზე სერავს მთებს
და იქით მთის,
ბაცდება ცა;
ცა არღვევს რიტმს,
ცა არღვევს რიტმს —
მჭვირვალე ფთილს,
მიანდობს ქარს;
ქარს გრძნობა ჰგვრის,
აწეულ ტაქტს,
რომელიც ჰგავს
ზღვის ტალღათ ცვლას;
ზღვა ლოკავს კლდის,
ხორკლიან ტანს,
და იქით ზღვის
წითლდება ცა.
ცა არღვევს რიტმს...

15.12.1990, თბილისი

ჩანახატი

ფიფქნი ლაღად მოდიან,
ზღვას ფანტელი ადნება,
თავაწყვეტილ ბორიას,
ტალღები აქვს აფრებად.

თუმც ზაფხული შორია
(დაბრუნდება სითბო კვლავ),
მოიისფრო თოლიას,
ცხელ დღეებზე დარდი კლავს.

დრო არ ყოფნის ჩხორიას
(ახლა მალე ღამდება)...
ფიფქნი ლაღად მოდიან,
ზღვას ფანტელი ადნება...

26.09.1989, თბილისი

შელამეგა

ზღვის ვალალებს გააყოლებს ჩამავალი მზეი თვალებს,
ნაპირს ქალებს აფერადებს, ისე როგორც
ძვირფას ლალებს,
მხატვრის ტილოს ქარი დაძრწის და განწყობის
შეცვლას ცდილობს,
ქარი თითქოს მზის სიმებზე აათრთოლებს ვიოლინოს...

ცა ირღვევა... ჰორიზონტზე მეწამული ებრძვის ღამეს,
იქვე, ნავთა ქარავანში, ჩამორჩება ნავი ნავებს...
ანიავებს ნიავი ზღვას, ალბატროსი წვდება ალებს,
არ ახანებს, შავი ფერი გულმოდგინედ ავსებს არეს...

24.08.1989, ფოთი

ზღვა მიმწუხრისა

ტალღებზე მზის სხივი ვალალებს,
თვალები ცას რიდით ჰღიმიან,
ვეხები ხავერდის დალალებს,
დალალებს ოქროსფერჩრდილიანს.

მნათობი — ღრუბლიან ვუალით,
ფოთლები ხის ტოტებს ცვივიან.
ჩემს თვალწინ ბუნების სურათი:
ზღვა ცელქობს, ფრინველნი ჰკივიან...

ფიქრები მშორდება მწუხარი, —
საწუხარს ამქვეყნად რა დალევს...
გარემო — მშვიდი და მდუმარი,
ტალღებზე მზის სხივი ვალალებს...

26.10.1988, ფოთი

შურიშ რტინი

ეკისერუ უსერეთ,
ცა გიორე ონგარ დღას...
ქარ იგანს დო ფურცელენს
ევრე-ავრე ოფართხანს.
გოვალ, გოტყვაც თოლონჭეს,
ცაქ გიხირუტ საბჟალეს,
შკურნაფილ ტორონჯეფქ
გოლა გეგნიტკარჩალეს.
სო იდი დო სო ფურინი,
სო იდი დო სო ფურინი,
ქარწყექ მუჭო დოვღურინი,
ნიტე ღურელ ქოპუნინი...
გურქ აკომცუ ქუმუცალო,
თოლეფქ ეკმაფშ ვალუას,
მუ გურზუ დო მუ მუცადუ
ჩხანაშ გითოფალუას.

1964 წანა, ფუთი

სულის ლტოლვა

შეღამდა, თუმცა არ არის ღამე,
ცა დასდგომია დღეს მოტირალეს...
ძლიერი ქარი დასწვდა სავანეს,
ხეების ფოთლებს არხევს, აქანებს.
თვალსაწიერზე ჩამოწყდა ელვა,
სამზეო ნიშში ცა გაითელა,
მტრედების გუნდსაც დაეტყო ღელვა,
მაღლობს შრიალით გადაესვენა.
სად დაიბადე, გაფრინდი ურჩი,
საით წახვედი სევდის სადარი,
ჰხედავ, რომ სიკვდილს ძლივს გადავურჩი,
მკვდარი შემმოსე მიწის საფარით...
გული ემსგავსა მარცვლების ცვენას,
თვალებს აეკრა ელვის აფრები,
ვით დაველოდო მზის გამოჩენას,
როგორ გავუძლო სხივებს დაფერილს...

23.04.2015, თბილისი

ღორონთი დო მარდიანი

ახავაი ჩქიმიშენი,
გურ ჯაბენსუ დარდიანი...
სი მირსხი დო სი მიშველი,
ღორონთი დო მარდიანი.

მა სქან მონა, სი ჩქიმ მინჯე,
მიყორდანი ართიანი,
ჰა, ჩქიმ გური იორინჯე,
ღორონთი დო მარდიანი.

ეშმაკ ძალენს ჯინიშენი,
ეშმაკ უჩა ღართიანი,
სი მირსხი დო სი მიშველი,
ღორონთი დო მარდიანი.

1972 წანა, ფუთი

ღმერთი ხარ და მადლიანი

აწმყო რწმენით გამიმთელე,
გული დარდობს დარდიანი...
დამიფარე და მიშველე,
ღმერთი ხარ და მადლიანი.

მე მონა ვარ, შენ — პატრონი,
სამყაროა ერთიანი...
ჩემი გული შენ გეკუთვნის,
ღმერთი ხარ და მადლიანი.

სატანა კვლავ ძალობს ძლიერ
შავი საქმით, ბარდიანით...
დამიფარე და მიშველე,
ღმერთი ხარ და მადლიანი.

3.09.2015, თბილისი

მინიატურები

(ძველი რვეულიდან)

* * *

ექსპრომტი უცნობ გოგონას

გაზაფხულის სუნთქვის მქონემ
და იების ბუჩქის ტოლამ —
ჩამიარა თავმომწონედ,
ზამთრის სუსხი დამიტოვა...

26.05.1982, თბილისი, თსუ, II კორპუსი

* * *

ღრუბლის ცა იყო და ზღვაზე დიდი ღელვა, —
თითქოს დაეკიდა ქარი კედრის ტოტზე,
ტალღამ ტალღები რომ ირგვლივ მიმოცელა, —
ჰოდა, მათქმევინა ამან ლექსი ფოთზე...

5.02.1983, ფოთი

* * *

მინდორში ქარი დატოვებს ნიავს,
თვით ჩადგება და ტვირთს მას მიაგებს.
ნიავს ხომ ქარის განცდები მიაქვს, —
მაშ, ჩვენ რაღა გვჭირს, ადამიანებს?!

14.03.1983, თბილისი

* * *

ავტომანქანა მიქრის ადრიან,
ხელმარჯვნივ რჩება ორქიდეონი.
მალე ჩაუვლის ეს გზა ჭადრიანს
და გადაკვეთავს ორ ხიდს რიონი...

29.06.1984, ფოთი

სალაღობო სტრიქონები

ამირანს

ჩემს მეგობრებს —
ამირან კობახიძეს და ბუჭა კერვალიშვილს

როცა ამირანს ვამბობ,
მე არ ვგულისხმობ ნიცშეს,
არც რემბრანდტსა და ვან გოგს,
არც ლეონარდოს სივრცეს,

არც ორ კარუზოს, გიგანტს —
რამაზოტის და მესის,
მათთან რომ ვეღარ მივა,
ძალიან კარგად მესმის...

მე ვიგულისხმებ რაჭას —
ქართული მიწის მოდერნს,
გააკვირვებდა მხატვართ:
სეზანს, რენუარს, როდენს...

მე ვიგულისხმებ ვაჟკაცთ, —
მათთვის ხოტევი რეკავს,
რაჭის მთებისკენ მავალთ,
სამშობლოსათვის მფეთქავთ...

ვგრძნობ, გულისყურს რომ მანდობთ,
არ ვიხარჯები ფუჭად,
როცა ამირანს ვამბობ,
თან ვიგულისხმებ ბუჭას...

15.09.2014, თბილისი

„მგელკაღლა“

ჩემს მეგობრებს — სალაღობო

ერთ დროს ხომ აქ იყო ახვლედას მარანი, —
ლობიო, სოსისი, კვერცხი თუ ტარანი...
ერთურთის გაგება ბახუსში ანთია,
დემიუსს აცვია თამადის მანტია.
ბათულა, მარატო, დათუნი, ვანია,
კუხლე და ამირან, — ყველანი არიან.
ქემო და კენჭაძე, ბექას რომ ახლავენ,
მეორე „ზახოდის“ ადგილებს მართავენ...
შავ პურზე გამართეს ბიჭებმა შარაფი,
აქ ბევრი შეისვა ღვინო და არაყი.
გაანდეს ერთმანეთს სევდა და ვარამი,
ამ სოფლის სამდურავს მოუსმენს მარანი...
ახვლედა გავიდა ზარხოშის ბუდიდან,
მომდევნო „ბუტილკა“ დააძრო უბიდან...
ლობიო, სოსისი, კვერცხი თუ ტარანი, —
ერთ დროს ხომ აქ იყო ახვლედას მარანი...

17.03.2015, თბილისი

* * *

კვლავ დაძაბული ვეწევი „ვინსტონს“,
ღერი ქცეულა ნაცარ-ალებად.
ნაცნობ „მარკეტში“ ასანთს მოვითხოვ,
სამყაროს დარდის გასაქარვებლად...

შესყიდვების დეპარტამენტს

მარიამ ბეროშვილს, მიხეილ მიქიაშვილს

ჩემო მიშოვ და ჩემო მარიამ,
უნდა იცოდეთ, რაც გაბარიათ.
წარმატებების ხართ ბალავარი, —
შესყიდვებია ახლა მთავარი...

ჩემო მიშოვ და ჩემო მარიამ,
გწამდეთ, თქვენს უკან დარიალია,
გწამდეთ, თქვენს უკან არის დიდგორი
და უამრავი ბრძოლის მინდორი,
კვლავ შემოვხაზავთ კონტურს რეტისას
და ჯავრს არ შევჭამთ კონკურენტისას...

12.04.2015, თბილისი

პლანოგრამები

ალეკო ქარდავას, იტაი პატიაშვილს

„ფრესკოთი“ არის ცხოვრება რომ დუღს, —
მავალებს გრამი ვურტყა გრამებში.
პლანოგრამებში ვათავსებ პროდუქტს,
მთელი დღე ვზივარ პლანოგრამებში.

გავურბი ღვინოს, გართობას მოდურს,
ვეღარ ვახერხებ გავლას ქალებშიც.
პლანოგრამებში ვათავსებ პროდუქტს,
მთელი დღე ვზივარ პლანოგრამებში.

22.12.2017, თბილისი

გპირდებით ბონუსს

მაღაზიათა ქსელის „ელექტრონიკა“ თანამშრომლებს

ხედავთ, ცხოვრება როგორ ღონდება, —
შიმშილით კვდება ერი...
კარგი ყოფილა თურმე ოცნება,
ოცნება — მშვენიერი...
მე გულით მინდა იმედი მოგცეთ,
რისთვისაც უნდა მაქოთ:
სოფოს და ვახოს,
ბექას და თაზოს,
ბითუმად გურამს,
მარიამს, ნოდარს,
გურანდას, გიოს,
თათიას, ნინოს,
ბუჭას და ჯანდრის,
მაიას, ნანას,
ბათულას, ვახტანგს,
დათოს და ხუტას,
ვერას და მარის...
გამომდინარე იქიდან რაიც,
რომ ვხედავ ციდან სინათლის კონუსს, —
გპირდებით ბონუსს...
გპირდებით ბონუსს...

7.12.2014, თბილისი

ჩანახატები აგრარულ თემებზე

„სანტეს“ მაწონი

ვერ შევეგუე ვერაფრით ამ დროს,
თან დეპრესიის მტანჯავს ჭვალები...
ვიყიდი „სანტეს“ შესანჯღრევ მაწონს
და ოპტიმიზმით განვიმსჭვალები...
ვხედავ, რომ ძაღლიც ველარ ცნობს პატრონს,
გონებით მიწევს სადღაც წანწალი...
ვიყიდი „სანტეს“ შესანჯღრევ მაწონს, —
ჩემს თავთან მინდა ვიყო მართალი...
ჩემი არსება გარემოს არ ცნობს,
დავკარგე ფორმა, არ მყავს შეგირდი...
ვიყიდი „სანტეს“ შესანჯღრევ მაწონს, —
როგორც შეგპირდით, როგორც შეგპირდით...

* * *

მძიმე ყოფილა სამყაროს გარსი, —
გაგსრესს, თუ უშვებ მცირე მომენტსაც.
სულში იღვრება შტრაუსის ვალსი,
„შირაქის“ ყველს რომ ვუწევ კომენტარს...

* * *

უთუოდ მოხვალ ლხინის მუღამზე,
როცა სუფრაზე არის „დუგლაძე“...

* * *

ვერ შევიძინე საქონლის მკერდი, —
დეკემბრის დღეა, ცივი ქარია.
მთელი საღამო სარეცხებს ვფენდი,
უკრავდა ბენდი „ავე, მარიას“...

შინაარსი

რედაქტორისაგან (ლექსია ჩემი სულის კომფორტი)	3
მარაბდა	7
კოლხური კოშკი, 1992 წლის 15 მაისი	8
მზის გამოსახვა მშვიდი	9
ზედაზნიდან...	10
არმაზი	11
წმინდა ნინო	12
ფოთი	13
ბარათი მყინვარს	14
სნო	15
გრეტა ნანავას	16
საქართველო	17
9 აპრილს წამებულთ	18
* * * (ქართველი იყო, ძალზე ძნელია)	19
რამინ საჯაიას	20
უცხო მხარეში	22
სხარტულა თემურ ფირცხალაიშვილს	23
უკიდეგანოდ მარადიული	24
მინაწერი მიხეილ ღანიშაშვილის კომენტარზე	24
რაჭას	25
ძმებო, ნიკორწმინდა გშვენით	28
კახეთში	30
მარიამ ბეროშვილს	31
ბატონ თენგიზ უთმელიძეს	32
ალექსანდრ კვარცს	33
რეტრო	34
ბავშვობა ჩვენი	35
ქარტეხილების გამძლე ირაო	36
ბექას, ვაჟიკოს	37
ელეგია	38
გულმართალ, ნიჭიერ კაცს — თემურ წიკლაურს	39
იას	40

ზაფხული „საპოვნელაში“ 41
თენგიზ ბურჭულაძეს 42
წერილი ჩრდილოეთიდან 43
ადრეული გაზაფხული 44
თათულის 45
შვილებს 45
ნიშანი ღვთისა 46
გვანცას 47
კოლინდა გრაბარი 48
მშობლების ხსოვნას 49
შემოდგომა 50
მოგონება 51
ფოთლები ქართა 52
ზამთრის ხედები 53
ხათუნას 54
მეუღლეს — ხათუნა ამაღლობელს 55
მოხვეე გოგონას 56
იტალიური ჩანახატები 57
ჩინართა შორის 59
გათენება 60
ზამთარი 61
* * * (დარდი აღარ გადარდდა) 62
ოქროს ნაპირი 63
ჩანახატი (აღგზნება მზით) 64
ჩანახატი (ფიფქნი ლაღად მოდიან) 65
შეღამება 66
ზღვა მიმწუხრისა 67
თარგმანი (მურთაზ ჩახავა — შურიშ რტინი) 68
თარგმანი (მურთაზ ჩახავა — ღორონთი დო მარდიანი) 70
მინიატურები 72
სალაღობო სტრიქონები 73
ჩანახატები აგრარულ თემებზე 77

ალექსანდრე (ალეკო) დოლბაია

ერთი წყაროდან შეგვისვამს წყალი

რედაქტორი	**მიხეილ ღანიშაშვილი**
ტექნიკური რედაქტორი	**გიორგი ნოდია**
სტილისტ-რედაქტორი	**ირანდა კალანდაძე**
მხატვარი	**თამუნა შიუკაშვილი**
ყდის დიზაინერი	**დავით გვასალია**

კომპიუტერული უზრუნველყოფა

ზურაბ კოკაია

მარინა ხახუბია

ხელმოწერილია დასაბეჭდად 27.12.2018

ტირაჟი 150 ეგზ.

გამომცემლობა **შპს „ირიდა“**

ფოთი, წმინდა ნინოს 4, ტელ. (0493) 222433

ალექსანდრე (ალეკო) დოლბაია დაიბადა 1962 წლის 12 მარტს ქ. ფოთში.

1979 წელს დაამთავრა ფოთის ნიკო ნიკოლაძის სახელობის №2 საშუალო სკოლა, ხოლო 1984 წელს - ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფიზიკის ფაკულტეტი.

1981 - 1984 წლებში იყო თსუ ფიზიკის ფაკულტეტთან არსებული ფიზიკა-მათემატიკის სკოლის დირექტორი.

1984 - 1999 წლებში მუშაობდა ფიზიკის ფაკულტეტის მყარი სხეულების ფიზიკის კათედრაზე ჯერ ლაბორანტად, ხოლო შემდეგ ნეხევრადგამტართა ფიზიკის სამეცნიერო-კვლევითი ლაბორატორიის მეცნიერ-თანამშრომლად.

1984 - 1994 წლებში იყო თსუ ფიზიკის ფაკულტეტთან არსებული სტუდენტთა და ახალგაზრდა მეცნიერთა საბჭოს თავმჯდომარე და ფიზიკის ფაკულტეტის სამეცნიერო საბჭოს წევრი.

1995 წლიდან ხელმძღვანელობს ქალაქ ფოთის მუნიციპალიტეტის მერიის სახაზინო საწარმო "კომპიუტერულ სტამბას".

2005 წლიდან არის ფაზისის საერო-სამეცნიერო აკადემიის საგამომცემლო-პოლიგრაფიული სამსახურის ხელმძღვანელი, აკადემიის ვიცე-პრეზიდენტი.

2005 - 2012 წლებში იყო იტალიური კომპანიის „Indesit Company International B.V."-ს კონტრაქტორი საქართველოში, ხოლო 2013 - 2017 წლებში კომპანია „JULY"-ს დირექტორი.

ამჟამად არის კომპანია "ფრესკოს" თანამშრომელთა კვალიფიკაციის ამაღლების ტრენინგ ცენტრის "ფრესკოს აკადემია" ხელმძღვანელი.

ჰყავს მეუღლე, ფილოსოფიის დოქტორი, პროფესორი ხათუნა ამაღლობელი და ორი ქალიშვილი - თათული და გვანცა.